

БУРХАН СОНМЕЗ

ЛАВИРИНТ*

Низ Босфорску ћуприју

Звони сат. Личи на звук којим се уморна посада теретњака позива на оброк. А коме је стало до теретњака? Звук долази из суседне собе, а можда и из неког сна. Из сна неког ко спава у суседној соби. Кроз отворена балконска врата ветар испуња унутрашњост. Лепрша завеса од тила. Без обзира на годишње доба, јутарња хладноћа доноси свежину. Док је подножје завесе лепршало ка кревету, звук сата постајао је све јачи. Боратин се затворених очију испружи, покушавајући да угаси сат. Рука му шета по комоди. Застаје. Мало причека и поново проба. Не нашавши сат, отворио је очи. Напољу свиће. Ствари у соби биле су нејасне, замрачене. Где сам ја ово? Не личи на болничку собу. Ћебе, балкон и прозор били су другачији. Да, ово није болница. Мислим да сам дошао кући. Кроз прозор се види небо. На другом крају комодe стајале су бочице са лековима. Све и да су му лекови помогли да заспи, нису били довољни да му ублаже главобољу. Очи му се поново склапају. Рука му пада на јастук. Док је лишће дрвета покрај балкона шушкало, хладноћа му обузе голе руке.

Када дан свану и ветар утихну Боратин се пробуди. И завеса од тила беше се смирила. Чула се бука која се гомилала и надирала из удаљених квартова. Гледао је око себе, иако се и пре овде будио, покушавао је схватити где се налази. Соба је пространа. Боја слоноваче по зидовима била је једноставна, али је фурнир од јавора ормара преко пута њега био исувише отворен. Боље би му пристајао затворенији тон. Ко је одабрао овај ормар, јесам ли ја? Боратин посумња у сопствени укус.

* Одломак из истоименог романа.

Понадао се да ће када се сутра ујутру пробуди, ова кућа, коју није препознао када су га синоћ донели у њу, за њега имати неке успомене. Балконска врата, ормар и комода подсећају на неку хотелску собу у коју је први пут ушао. Познате су му само бочице са лековима. Исправио се и сео на ивицу кревета. Напео се од бола у грудима. Скинуо је поткошуљу и бацио поглед на ребра. Желећи да боље види, отишао је пред огледало. Једно ребро на десној страни било је сломљено. Додирује га руком. Осећа ватру под кожом. Рекли су му да је имао среће. Само један прелом. У вашем телу нема више никакве штете; губитак меморије не убрајају у телесни губитак. Подигао је очи и погледао у лице; лице које је упознао пре недељу дана. Толико је било ново. „Здраво, странче!”, каже самом себи. Лице из огледала – што се види из покрета усана – одговара му истим речима. Баш као и синоћ... Када је синоћ дошао кући, било је мирно. Као да шета по музеју, лаким корацима обишао је себе, провукао се кроз фигурице и гитаре. Из болничке торбе узео је лекове. Попио је две чаше воде. Погледао је у лице у огледалу. Скинуо је кошуљу, панталоне и чарапе. Опружио се по кревету, затворио је очи и почео је непомично чекати. Бројао је дахове. Није заборавио да броји: четрдесет један, четрдесет два, четрдесет три... Затим је отишао.

У болници су му рекли да буде миран. Рекли су му: „Изгубили сте памћење, не бојте се, временом ће се поправити.” Најпре су се позабавили ребром, након тога заинтересовали су се шта је то снашло овога човека, који је из једног сломљеног ребра и празне меморије покушавао створити једног целог човека. Чудно, рекао је својој докторки, ви се много више бринете за мене, него што се ја сам бринем за себе. То је мој посао, одговорила му је докторка. Господине Боратине, губитак памћења може бити застрашујући, али ваше је стање прилично добро. У најмању руку, из картица у вашем новчанику сазнали смо ваш идентитет и вашу адресу. Ви томе можда и не придајете важности, али то је део вас, баш као што су део вас и ваше тетоваже на леђима за које не знате где и зашто сте их урадили. Поседујете ствари којима сада не придајете значаја, али са којима ћете се временом сјединити. Каква год да се прича налази иза вас, можда сте се хтели избавити из неког дела овог света који вам се учинио тешким. Усудили сте се на то, чак сте и успели у томе. До циља сте стигли потпуно неочекиваним путем. Низ Босфорску ћуприју... Након овога, много ћете боље цртати ваш пут. Госпођо докторко, зар ви, поред лекова, свим болесницима дајете и овакве наде? Онда ми објасните ово: Моја памет о мени не поседује нити једну реч и испуњена је неким другим информацијама. Знам имена античких филозофа, боје фудбалских

тимова, знам речи астронаута који је први згазио на Месец. На репертоару не видим никакав траг о себи, чак се ни свога имена не сећам. Ви сте изговорили то име, и ја сам га прихватио.

На мом лицу у огледалу тражим један утешни знак, израз који показује правац. Моје уво смештам на лице у огледалу, на место уста. Глатко. Хладно. Чујем хук таласа који се пре много векова овде заглавио. Мрачне жеље. Мирис влажног подрума. Приближавам се времену у које сам некада живео, а из којег сам сада испао. Баш кад сам покушавао да у своју меморију сиђем једним другим мердевинама и да у подруму прошлости упалим плави фењер, тргао сам се уз звук звона. Да ли глас долази изнутра или од вани? Личи на звук сата који звони целу ноћ. Пратим звук и излазим у ходник. Пролазим поред једне суморне слике. На другом крају салона видим један црвено-црни телефон. Застајем и размишљам шта да радим. Не стигавши да одлучим, телефон престаје да звони. Телефон има старомодну слушалицу, бројеви се не притискају већ окрећу. Украшен је златним орнаментима, баш онако да се допадне старијим особама. Телефон почиње поново да звони. Овај пут много упорније. Ако се јавим, неки страни глас упитаће како сам. Неће осетити потребу да се представи. Помислиће да га познајем. Поновиће своје питање када буде видео да ћутим. Након неколико тренутака оклевања почеће причати уместо мене. Поменуће послове које треба да урадимо и неки састанак или ручак. Говориће о животним недаћама. Након што прикаже мало милосрђа, сетним тоном почеће да ми се жали. Побројаће сва зла света, у сваком злу споменуће име једне жртве и не дозволивши ми да спустим слушалицу, о врат ће ми окачити проклетство тих жртава. Све док будем ћутао, он ће прелазити с теме на тему. Када дође ред на добро које сам му урадио, глас ће му успорити, казаће да се захваљујући мени окористио о све благодати овог света, али да, такође, не разуме зашто сам ја пао у овакво стање. Ја ћу то искористити и преузећу реч. Казаћу да и сам не разумем зашто сам пао у овакво стање. Тражићу да ми учини добро и да ми одмах исприча све тајне о мени које зна. С обзиром да сам изгубио памћење, ја сам, такође, изгубио и толики живот, налазим се на нули. Тражићу милост од њега као да је стражар који моју прошлост држи у рукама. Изабраћу најбоље речи. Гласу с друге стране жице испричаћу причу која се заглавила у неком ћошку моје памети. Колико год је прошлост далеко, толико је далеко и будућност. Ја не познајем звездане путеве. Осећам да се приближава лавина, лавина која се меша са звуком саобраћаја и надире између кула и небодера. Срце ми говори да треба да пожурим. Одлазим и навлачим завесу. Чврсто је навлачим да светлост не уђе ниоткуда. Прекида се звук телефона.

Седим на канебету и чекам да телефон поново зазвони. На камину, међу разнобојним свећама, примећујем једну фигурицу. Познајем мајку и сина на мраморној фигурици. Марија је положила свога сина на колена и гледа у његово беживотно лице. Мермерне боре су текле попут воде са Маријиног чела до носа, па одатле на њене усне. Исус је био наг, ребра на десној страни могла су се једно по једно избројити. Док је Марија једном руком држала свога сина, другу је подигла у ваздух, испружила је у празнину као да тражи помоћ. Иако их се сећам, не могу се сетити тачног времена у којем су живели. Колико је прошло година? Неколико година од њиховог бола, неколико хиљада година?

Док су се улице пуниле уличним продавцима, бучном децом и таксистима који су гласно слушали арабескну музику, зашто се ја, упркос свему, у овој кући, за коју не знам да ли ми припада, осећам сигурно? Човек се најпре треба навићи на ствари, а не на људе, треба међу њима стећи неко место. Остало је само да постављам питања, да слушам звуке, да шетам по собама и да чекам одговоре на питања. Не знам колико дуго треба чекати. А шта ако одговор уопште не дође? Дрва покрај камина била су поређана. Дрвени ормар био је испуњен боцама пића. Гитаре, плоче, сточићи, лустери, теписи, столови и столице прекрили су салон, стајали су као да до данас нису мрднути са места. Кристалне кугле лустера изнад моје главе умножене попут гроздова грожђа покривале су целу таваницу. Било је немогуће сагледати цели лустер с краја на крај. Чак су се и змије у клупку могле угнездити у слојевитим кристалима и ту провести живот. Када у поноћ град заспи (да ли град спава?), змије излазе из лустера и разлегу се по тавану, са својим бесмртним флуидом шетају по зидовима, увлаче се под завесе и шиште, изливају своје отрове једна на другу и воде љубав, а затим, при првим зрацима сунца, враћају се у своје гнездо смирене крви и блиставе коже. Ако свака кућа има свога скривенога власника, власници ове куће су змије, и проклетство и срећа долазе од њих.

Интересује ме да ли сам и раније био препуштен овом чудном сањарењу. Док један по један посматрам сваки комад намештаја тражећи компас који ће у овој кући показати пут, примећујем да су све ствари овде старе. Сто и столице врсници су са изумрлим дрвећем, а теписи по поду истих су година као номадски шатори. Чак и да помешам годину са хиљаду година, свестан сам да овај живот припада смрти. Такође, схватам да не треба сумњати у оно што знам, већ у оно што не знам. И док звуци на улици имају неко своје значење, питам себе, па зашто онда ова кућа мени не нуди

никакав смисао? Размишљам о томе ко је од нас, међу овим зидовима без језика, препуштен забраву, јесам ли ја заборадио своју кућу, или је кућа заборадила мене? Ко од нас од јуче не одаје тајну, попут слепог просјака заглављеног у празнини и затвореног у себе? Интересује ме веза између мене и три гитаре што на металном постољу стоје наспрам мене. Поред гитара налази се један грамофон и сет плоча. На зиду позади висе омоти старих плоча. На челу горњег реда налази се Delta Blues. Поред њих плоче Bessie Smith, Howlin' Wolf, Chicago Blues. На омоту у доњем реду пише „Подморница”. Око Подморнице, за коју ми није било јасно зашто ту сама виси, блешти боја зида. Кад схватих да то блештавило долази од Сунца, окренух се и погледах. Други крај завесе остао је размакнут. Сунце се туда пробијало. Устајем и повлачим завесу и потпуно је отварам. Очи су ми заслепљене од светла које продире унутра. Повлачим се неколико корака према средини салона.

Осећам да се мој живот у овој кући састоји од репризе. Стално губим памћење, сваки пут отварам очи у болници и након што одлежим неколико дана, долазим кући. Будим се са истом главобољом. Учим се да време делим на минуте и сате. Без обзира на језик, ја волим називе годишњих доба. Када касно у ноћ заспим и када се поново ујутру пробудим у болници са изгубљеним памћењем, ја схватам да сам ухваћен у бескрајној ротацији универзума. Празнина. Самоћа. Мислим да сам на ивици лудила уз ове мисли које су ме, након болнице, сада, ево, обузеле и у кући. Постављајући питања, тражим смисао у стварима. Кадифаста прекривач на каучу је леп, лепа му је црвена боја. Лепа је и фигура Марије. Добро, а који је смисао лепоте? Да ли бих то знао да нисам изгубио памћење?

Руком шетам по тканини кауча. Док своје прсте покрећем попут неке машине, посматрам зглобове. Машина са људским чулима. Има мозак, али повремено премотава програм у себи. Осцилира између нуле и јединице. И универзм се састоји од кретања између ова два броја. Овај покрет, који некада називају време, сада се на врховима мојих прстију оживљава попут тек рођене животиње. Једна животиња и једна машина састале су се у истом телу и траже трагове у нитима тканине и кристалима лустера. Уз питања нејасног одговора. Не могу одговорити на питања. Корачам према кухињи на другом крају ходника. Баш кад сам опет хтео крочити у кухињу у коју сам синоћ био, застајем и на трен у својим мислима покушавам оживети место лавабоа и фрижидера. Након што сам постао сигуран, испружио сам главу унутра и погледао. Лакнуло ми је када сам видео да су лавабо и фрижидер на своме месту. Кухиња у мојим мислима идентична је кухињи у стварности.

Само да се моја памет не поиграва са светом, и обратно. Сигурно улазим у кухињу. Узимам бокал са стола и сипам у чашу. Подижем чашу према прозору и гледам према светлу. Док испијам воду, размишљајем о томе да ли светло има укуса. Шаком бришем влагу са својих усана. У том тренутку не примећујем да је чаша, коју сам спустио на ивицу стола, склизнула. Тргнух се када чаша паде на под и разби се у парчад, и повукох се два корака уназад. Наслоних се на фрижидер. Уплео сам прсте једне у друге. Посматрам парчиће стакла распршене по ивици ормара и до врата. Осећам да се свет, који већ неколико дана покушавам апсолвирати, разбио попут стакла и да се поново преобратио у прах и лед. Покушавајући да се ухватим за оближњу тезгу, овог пута тргнуо ме је оштар звук звона. Све ме је нападало. Ово звоно не личи на дрхтаво звоно телефона. А није ни упорни сат из суседне собе. Звонило је близу мене, у мојој глави.

3.

Отвори врата, Боратине, ја сам, Бек. Док са једне стране упоређујем лице које ми се појавило у мислима са звуком који долази од вани, с друге стране пружам се према брави на вратима. Полако окрећући кључ, покушавам добити на времену. Гледам човека који је стајао у тамном ходнику апартмана. Познато ми лице, ово је мој пријатељ (да ли ми је пријатељ?) који ме је два пута посетио у болници. Током прве посете био је забринут, а током друге смирен. Његов тон уливао је сигурност. Јеси ли добро? Јесам. Јутрос сам свратио у болницу, рекли су да си изашао. Зар није требало да останеш до почетка недеље? Не знам, јуче сам им рекао да желим да изађем, и они су рекли да је у реду. Како су ти дозволили да изађеш без пратиоца? Нису ми одмах дозволили, тражили су тебе, али телефон ти је био искључен. Нисам желео дуже остати у нагужваној соби, међу јецајима болесника. Прешли смо у салон и сели смо, ја на истом месту на каучу, а он на фотељи поред камина. Бацио је поглед око себе. Након што омириса ваздух ове куће као да му је први пут да се налази у њој, поглед му склизну на под салона. Пре мене примећује флеке крви које долазе од паркета до тепиха, од тепиха до моје ноге. Каже, шта ти се десило нози? Изгубио је смиреност у своме гласу. Кажем му, пре се сломила чаша у кухињи, док сам долазио да ти отворим врата, згазио сам на стакло по поду. Устао је са места и у трен ока отишао је у кухињу. Вратио се назад са крпом, памуком и посудом пуном воде. Клекнуо је испред мене. Редом је подигао моја стопала и почео их чистити влажном крпом. На једном није било проблема, док је с

бока другог стопала извадио парче стакла. Обрисао је посекотину и притиснуо је памуком. Из спаваће собе донео ми је чарапе и папуче. Знајући за моје болове у ребрима, помогао ми је да обучем чарапе. Пита ме јеси ли доручковао, притом гледајући ме оваквог у пиџами. Кажем му касно сам устао, још увек нисам ништа јео. Он каже: хајмо, онда напоље, да узмеш мало ваздуха. Напоље? Он говори о напољу у којем сам синоћ изашао из амбулатних кола и застао у башти апартмана и под светлосном паром погледао у небо и балконе. Ја не могу сместити себе у неко место света који сам само једном видео, а чији сам остатак покушао формирати помоћу информација у мојем мозгу. Ако кажу да сам у сну, и у то ћу поверовати. У синоћњем сну видео сам како се све таласа као да плута на води, како шеврда с једне на другу страну. Плоче, слике, звуци, лица, имена. Ништа не стоји непомично и не додирује се међусобно. Не зна се којем времену припадају. Да ли су живи певачи са слика на плочама, или су умрли? Да ли су живи људи чијих се имена сећам, или су остали у пређашњим вековима? Кажем, било би добро да данас не излазим из куће, узимајући за изговор посекотину на стопалу. Добро, узећу нешто из продавнице и вратићу се. Након што почисти крхотине од стакла по кухињи и баци поглед у фриџидер, изађе. Зато што поседује место у вањском свету, Бек слободно може да изађе. А ја чак и на своје лице у огледалу гледам као на странца. Личим на празан лист папира. Немам ни нутрине ни вањштине. Немам ни истока ни запада, ни југа ни севера. Куд год да пружим корак, као да ћу пасти у празнину. Дане проводим уз чекање вечери. Након што уз чашу воде попијем лекове, затварам очи, желим да ми се врати прошлост док сам у сну и бројим бројеве. Четрдесет један, четрдесет два, четрдесет три... Интересује ме да ли правци, имена и слике из мојих старих дана још увек стоје на своме месту. Да ли сам ја некада био свој на своме?

Бек се врати с пуним рукама и поче постављати доручак на столу у салону, показујући ми једну по једну ствар како их не бих сметнуо с памети. Каже да волим пржена јаја у тигању. Сир, маслине, парадајз, мед, салама. Сипа нам чајеве. Док лепоту вањског времена надуго и нашироко описује као да говори о неком летовалишту, с друге стране, посматра мој избор међу јелима. Док сам пре био у продавници, каже, звали су из нашег бенда, желе да те виде. Помислио сам да би било добро да се сретнемо напољу. Рекао сам им: хајмо, сутра увече у Теодорину кафану. Ужелео си се пићу. Смеје се. Испружио сам главу и погледао сам флаше у дрвеном ормару. Ја, вероватно, много пијем; погледај, ормар је пун. Не, не претерујеш, с времена на време попијеш из ђејфа. Знаш да се контролишеш. Ниси као ја. Ја се сваки пут напијем. Прошлог месеца

опет смо јели и пили у Теодориној кафани, а када сам се напио, ти си ме одвео кући. Певао сам у таксију, је ли тако? Желео сам да се присетим тога тренутка. Нема потребе да га се присећаш, Боратине, ја ћу ти опет исто приредити. Опет се смеје. Током болничких посета уопште се није смејао. Тамо је изгледао жалосније од мене, а овде је, пак, много расположенији од мене. Ако успем да га себи приближим, ако успем да дођем до своје прошлости, заједно са собом, повероваћу и њему. Бек, кажем му, јесам ли ја одабрао ствари ове куће? Део си узео ти, али већина је остала од власнице куће. Колико година живим у овој кући? Прошло је три године откако смо се упознали. Заједно смо дошли да погледамо кућу. Обрадовао си се што се се балкона виде и Бејазит кула и светионик. И власница куће те је заволела, рекла је да се личиш на њеног унука и дала ти је стан без оклевања. Била је то једна стара Гркиња. Више није могла сама живети овде, па се преместила код свога сина.

Посматрам фигурице Марије и Исуса на камину. Њихова имена знам, али се не сећам имена власнице куће. Марија не плаче. На лицу јој израз и туге и спокоја. Туга припада њој, а спокој је позајмила од њеног мртвог сина који јој лежи у наручју. Да ли се то назива узвишеност живота или недоследност? Бек, откада ова фигурица стоји тамо? Фигурица? Када си се ти уселио, она је била тамо, газдарица је поред многих ствари оставила и њу. Јесам ли се ја и раније интересовао за њу, односно јесам ли причао о њој? Не, први пут чујем да је спомињеш, то је за тебе обична украсна ствар, нема другог значаја. Обична? Кад бих знао чему сам, а чему нисам пре придавао значаја, то би ми олакшало да схватим какав сам био човек. Ја чак не знам да ли неко у овој кући живи са мном. Нема никог другог, Боратине, живиш сам. Јесам ли одувек сам живео? Прошле године једна је девојка неколико месеци живела са тобом, и откако је она отишла, сâм си. Где је девојка сада, јесмо ли се растали? Да, кад сте се растали, она је отишла из Истанбула. Колеbam се. Више ме то чуди него што ме чуди сазнање да сам се у старом животу бавио музиком или да потичем из богате породице. Како је растанак утицао на мене, да ли, по твоје мишљењу, та девојка има удела у томе што сам пао у овакво стање? Не, не мислим да има. Растанак није утицао на тебе. О томе ниси ни ретко записао, на нашим седељкама ниси осетио потребу да отвориш своју душу. Оставио си је за собом. Како сам је оставио, као Марију на овој фигурици? Док Марија у наручју држи свога сина, уста су јој чврсто затворена. Све речи сакупила је унутар својих мермерних усана. Од јутра ми поглед запиње за њу, не могу се суздржати од посматрања. Лице јој је много лепо, њен повијени врат, поглед, израз њених усана... Лепота стоји на њој попут најсуштин-

скијег стања истине. Док ми главом пролазе ове мисли, ја сам збуњен у шта да верујем. А највише сумњам у време. Да ли је Марија још увек жива, не знам. Интересује ме да ли је и она најзад умрла и да ли се спасила боли? Прошло је много времена, каже Бек, они су живели пре две хиљаде година. Сада се налазе у верским митовима. Размишљам о бројевима, како бих се уверио у величину прошлога времена. Дакле, толико је прошло, кажем, како време пролази... Бек ме чудно гледа у лице. У његовом погледу по први пут видим израз изван зебње или радости. Питам га да ли ме занима вера. Вера? Не, тебе интересује уметност, музика. Ни у шта друго не верујеш. Свираш гитару и певаш, по истанбулским блузбаровима очараваш све присутне. Ти си најбољи од свих у нашем бенду. Ми свирамо уз тебе само да бисмо употпунили твоје песме, да бисмо били део тебе. Док ово говорим, није ми циљ да ти подигнем морал. Ми као народ, и сам знаш, људе или уздигемо у небеса или их копамо у дубину земље. Зар тако радимо? Да, нема средине. Али ја говорим истину, Боратине, ти си неко ко веома добро пише и пева песме. Гледам у плоче и разнобојне гитаре. Да су уместо њих биле удице или секире, отупеле од употребе, опет бих их посматрао са истим интересовањем. Да су ме одвели у неку другу кућу и да су ми казали да сам рибар или дрвосеча, опет бих прихватио. Човек у прошлости може проживети сваку врсту судбине. Ко зна када сам окачио омоте плоча на зиду. Delta Blues. Зашто омот *Подморнице* испод њега није оригинално издање, него је написан руком? Боратине, то је назив нашега бенда. Већ неко време припремаш наш први албум. И омот плоче си ти написао својом руком и тамо си га окачио. Разумем да ми Бек верује, и још више, да ме воли. И он сам здушно жели да му верујем и будем човек каквог он жели. Опет нам сипа чајеве. Из цепа вади кутију цигара и пали једну. Интересује га да ли ћу узети цигарету из кутије коју је оставио испред мене. Не оклева. Извукао сам једну цигару и запалио. Први дим у грлу ми оставља горак укус, други је леп. Бек се смеши. Камо среће, каже, да сам ти рекао да не пушиш. Можда је не би ни дотакао. Боратине, не требаш журити кад је у питању живот. А право да ти кажем, ни не постоји ништа што те тера на журбу. Ја сам увек уз тебе. Помоћи ћу ти. На пример... Бек повлачи дим цигарете и размишља. Биће да је листа ствари око којих ми треба помоћи подужа, или супротно, не постоји ништа што се може урадити. Сутра ћемо, каже, обавити пар послова. Твоје картице и мобилни телефон су неупотребљиви. Отићи ћемо у банку и узети нову картицу. Узећемо и нови мобилни телефон. Његове касније реченице нисам у стању пратити. Говори о картицама, бројевима, институцијама које су ми потребне да бих нешто

могао стећи изван ове куће, на улици. Мислим да је неком попут мене (каког неког?) за живот од самог јутра довољна гитара и флаша вина, и лекови. Више од тога није потребно. Ја ни од кога нећу ништа тражити, и нека нико од мене ништа не тражи. Они који знају где станујем кад год пожелеле могу покуцати на моја врата, ко пожели, може ме позвати телефоном. Боратине, твој кућни телефон је у функцији, зар не? Звао сам те, ниси се јавио. Јеси ли ти звао? Да, на кућни телефон ионако те зовем или ја или твоја старија сестра. Моја сестра? Да. Окрећем главу и гледам телефон који у ћошку салона сија златном позлатом и стоји као да ће сваког тренутка зазвонити. Не знам зашто, али осећам једно сажаљење, и то када га, чак, ни за себе не осећам већ недељу дана. Јутрос је телефон више од једног пута звонио, мора да ме је и моја сестра звала. Боратине, овај је телефон био овде када си се ти уселио. Мобилни телефони тако су се распространили да више нико не држи кућне телефоне. Задржао си ову линију зато што твоја сестра преферира да те зове преко фиксног телефона.

Превео с турског
Авдија Салковић